

VEDNEMĚSICNÍK

ZDARMA

studentské nekritické noviny

www.vednemesicnik.cz • redakce@vednemesicnik.cz • @vednemesicnik 2/ květen 2021

Drazí čtenáři,

na obzoru se nám blýská na lepší časy a tak doufáme, že vám tuto přechodnou dobu ještě o něco zlepšíme. Máme pro vás připravenou spoustu novinek a zajímavých osobností. Je nám jasné, že pro spousty lidí bylo posledních pár měsíců velkým stresem a měli špatný dopad na vaše mentální zdraví. Proto hned na titulní straně najdete článek, který vám snad pomůže, dostat se z tohoto nepříjemného cyklu. Dozvíte se taky, jak doba distanční výuky spojila studenty, kteří se rozhodli, že si s výukou začnou pomáhat navzájem.

Fanoušci kultury nebo cestování se určitě rádi dozví, jaké podniky se nám začali objevovat po městě nebo jaký je to pocit chodit na vlastní kůži po ulicích Pripjati.

A konečně, pro nedočkavce Majálesu máme rozhovory se všemi králi, kteří budou letos

soutěžit. Dopřejme si tedy trochu klidu a užijme si teplé počasí, které nám doprovází rozvolňování podniků. Celá redakce Vám tímto přeje hezký den a příjemné čtení.

Dominik Machula, šéfredaktor

Otáčko od A do Z

více na str. 2

Černobyl a město duchů

více na str. 8

Znáte se s J. Soukalem a P. Vančatou

více na str. 3

Kdo se bojí, nesmí do majáLESA

I v tomto hesle se bude nést atmosféra již 18. ročníku Budějovického Majálesu. Les bude v letošním roce hrát velkou roli. Nejenom že naše internetové stránky a merch prorostou bobulemi z lesa, ale nakonec dojde i na sázení jednoho opravdového!

Majálesový týden se bude konat od 24. do 28. května a my už se nemůžeme dočkat, až opět po dlouhé době přineseme alespoň kousek života do prázdných ulic Českých Budějovic. Program totiž nebude jen online formou, nýbrž dojde i na oblíbená autikina a ostatní akce, které se budou konat na živo. Na jednom autokině se bude promítat klasická pohádka „Ať žijí duchové!“ a vzápětí se budete moct bát u hororu jménem „The

Shining“. Autokina avšak nejsou jedinými body programu. Těšit se můžete i na autokoncert.

Kvůli zhoršené coronavirové situaci jsme se museli přizpůsobit, a tak již brzy naše město ozdobí vitríny plné lidí. Nebude se však jednat o žádné figuríny, ale o členy divadelních sborů. Ti budou hrát krátké scénky v mnoha výložních prostorech po Českých Budějovicích. Čeká na nás i živá muzika ze vzduchu, ale nerad bych vyrazil vše.

Náš stylový merch si budete moci zakoupit na nově vytvořeném e-shopu (shop.budejovickymajales.cz) a při koupi jednoho kusu zboží bude možnost zakoupit i sazeničku. Letos totiž ve spolupráci

s Lesy ČR budeme sázet vámi zakoupené sazeničky v jednom lesíku poblíž Hodějovic. Těžká dřina? Nebojte! S vsetím sazeniček vám pomůžeme na jednom z našich bodů programu.

K Majálesu neodmyslitelně patří i souboj o titul krále. V letošním boji se o korunu bude ucházet osm králů, což je sice o polovinu méně než obvykle, ale konkurence je letos velice silná! Králové se již seznamovali na jednom z mnoha teambuildingů, na kterém se všichni koupali v ledové Malši. Rozhovor z tohoto královského otužování si můžete přečíst na stránkách 4 a 5.

Těšíme se na vás!

Za organizační tým Tadeáš Dušek
foto: Kuba Zeman

Sedm zásad zdravé psychohygieny

- 1 Pamatuj na svou pohodu:** Ujistí se, že máš dostatek spánku, čerstvého vzduchu a vyvážené stravy.
- 2 Pohybuj se:** Najdi si nějakou fyzickou aktivitu, která tě baví a po které je ti dobře.
- 3 Udělej si čas na své myšlenky a pocity:** Každý den na nějakou dobu vypni počítač, telefon a televizi.
- 4 Buď součástí skupiny:** Věnuj čas lidem, se kterými je ti dobře.
- 5 Měj realistická očekávání od svých nálad:** Všichni máme někdy špatnou náladu, kdy nevládneme být pozitivní. Pokud máš ale špatnou náladu několik týdnů v kuse, vyhledej pomoc.
- 6 Nastav si dosažitelné cíle:** Zvol si cíle, které tě motivují, ale nepohlcují.
- 7 Buď na sebe hodný:** Pokud jsi v těžké situaci, dýchej zhluboka a zkus k sobě mluvit tak, jak bys mluvil k dobrému příteli.

NEVYPUSŤ
DUŠI

Nevypuť duši
www.nevypustdusi.cz

Psychohygienu je jako jednorožec, pečujme o ni

Duševní hygiena je jako jednorožec. Většina z nás o ní někdy slyšela, ale kdo z nás na ní skutečně ujíždí do bájného světa odpočinku a sebeúcty? Každopádně neklesejme na mysl, pojďme si zopakovat teorii, vždyť učení dělá mistra.

Naprostým základem je *dostatek spánku, čerstvého vzduchu a vyvážené stravy*. Větrání pokoje (i sebe) nepodceňuji od té doby, co jsem ze suchého vzduchu onemocněla. Co se týče spánku, na gymplu jsem razila heslo: „V hrobě bude na spaní času dost.“ Až později mi došlo, že tímhle stylem se leda tak zařadím mezi nejmladší kandidát(ky) na infarkt. A k tomu jídlu – prosím, fakt pořádně papejte. Víím, snadno se to řekne, sama jsem chronická dietářka, ale! Kilogramy nevyovídají nic o našem zdraví. Každé tělo je jiné, geneticky ojedinělé, a měli bychom jíst, aby dobře fungovalo. Nesmíme ho trestat hladověním nebo přejídáním. Tělo je tu vždycky pro nás, na rozdíl od lidí, kteří nám ho kritizují. Víte co? Zjistila jsem, že je rychlejší začít mít ráda sama sebe než zhubnout. A je jednodušší vyškrtnout ze života lidi, kteří mi kecají do jídla/postavy, než se měnit k jejich obrazu pokrivenému módou. Dokonalost neexistuje, jedinečnost ano.

Odpočívejme aktivně. Dělejme, co nás baví, a nemějme u toho výčitky. Když zrovna na něčem nemakám kvůli známám, penězům nebo kariéře, znamená to, že sbírám síly, abych to mohla dělat jindy. Nejsme stroje, nemůžeme být 100% času výkonní (a i ten stroj občas potřebu-

je restartovat). *Budme sami na sebe hodní.* Přiznávám, občas se nenávidím za to, že jsem neproduktivní. Místo abych „aspoň teda“ aktivně odpočívala a pustila si třeba film, dvě hodiny skroluju na sociálních sítích a v hlavě sčítám, co všechno jsem zase dneska neudělala. Co všechno? Nezachránila jsem svět? Nestihla patentovat lék na rakovinu? Přepočítala ekonomický systém Moldavska? Jistěže ne. Neutřela jsem prach, nepřečetla článek do školy, neodepsala na e-mail. Vzhledem k tomu, že na ničem z toho nezávisí fungování světa, určitě to počkám do zítřka (zbytek obstará Wonder Woman a spol.). Naše hodnota nezávisí na našich neúspěších nebo neproduktivitě, i když máme pocit, že ano. To, že jsem nevytřela, nic nemění na tom, že mám hodnotu jako člověk.

Občas jsme tak paralyzováni, že nevládneme ani setinu z našeho to-do listu. Určitě pomůže *stanovit si nějaké realistické cíle a postupovat po malých krůčcích*. Petr Ludwig ve své knize Konec prokrastinace dokonce radí tak drobné krůčky, jako je obléct se do sportovního oblečení a dojít ke dveřím, než za několik dní skutečně vyjdeme a začneme s pohybem.

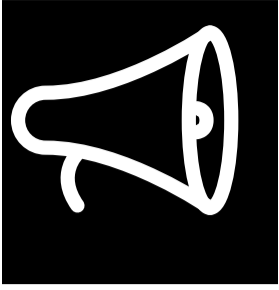
À propos, *pohyb*. Sportovní aktivity jsou fajn, protože vyplavují takové ty radostné hormony. Dělejme aktivity, které nás baví. Pokud nejste fitkový typ jako já, běžte občas na procházku. Jestli se vám nechce ven, zkusíte jógu nebo zumbu doma. Kamarádka cvičí jógu podle Adriene (kanál Yoga With Adriene), já mám ráda The Fitness Marshall (obojí na You-

tube). Líbí se mi, že předcvičují různí lidé různých postav a dělají to proto, že je baví být aktivní, ne aby zhubli nebo vytvarovali zadek. (A nejlepší je, když cvičí i Cameron, protože mu to nejde stejně jako mně.)

Dále bychom si měli *udělat čas na své myšlenky a pocity*, aniž bychom u toho koukali na displej. Osobně ráda myslím na to, že ležím u moře, poslouchám šplouchání vln, prsty hladím písek a sluníčko mě hřeje do zad. Nebo přemýšlím o tom, co se dělo ve filmu nebo v knížce, co právě čtu.

Poslední rada zní: *buďme s těmi, se kterými je nám dobře*. Některé lidi sice nemůžeme vykázat ze svého života, protože jsou třeba součástí rodiny, ale mimo ně zkusme eliminovat toxické vztahy na minimum. Přátelství nemá být o tom, že jeden se rozdává a druhý pouze bere. Nesnažme se zachránit všechny rozbité lidi, co nám životem projdou, většinou to nedopadne dobře pro nikoho. Každému je někdy naprd, ale pokud to trvá déle, nenecháme to jen na přátelích a vyhledejme odbornou pomoc. V době covidu funguje psychoterapeutická podpora online (za všechny zmiňme hedepy.cz nebo terap.io), takže se nemusíme omezovat jen na svou obec. Co nepočká na terapii, odbaví např. na čísle 116 111 bezplatná nonstop Linka bezpečí, která je určená pro mládež do 26 let. Kdo se stydí volat, může napsat na e-mail pomoc@linkabezpeci.cz nebo na chat (linkabezpeci.cz/sluzby/chatuj-s-nami).

Držte se a mějte se rádi!
text: Martina Mašková, foto: nevypustdusi.cz

Studenti se rozhodli v nepříznivé době pomáhat s doučováním

Projekt Dostupné doučování založila čtyřlenná skupina pražských studentů. S první iniciativou přišel teprve sedmnáctiletý Tomáš Nepala, který se rozhodl pomoci v coronavirové krizi sociálně znevýhodněným rodinám s doučováním dětí. Žáci totiž často v této nelehké době s učením zaostávají. Projekt se zaměřuje na žáky ve věku 9–14 let, ale přihlásit se do něj může každé dítě, které má se školní látkou problémy. Důležité je, že doučování je nabízeno zcela zdarma a hodiny probíhají minimálně jednou týdně po dobu tří měsíců.

Do projektu se zapojilo přes šedesát dobrovolných doučovatelů ve věku 15–20 let. Všichni doučovatelé se snaží

o empatický a individuální přístup, kterým v žácích probouzí sebedůvěru. Projekt pomáhá s doučováním i v dětských domovech. Veškerá výuka probíhá online a ohlasy od rodičů jsou výborné. Děti se podle nich v předmětech zlepšují a hodiny je baví. Největší zájem je o doučování angličtiny, češtiny, matematiky, němčiny, biologie a chemie.

Pokud chcete, i vy můžete začít doučovat. Stačí jen navštívit webové stránky (dostupnedoucovani.cz) a vyplnit krátký dotazník. Za odměnu si odnesete skvělou zkušenost a dobrý pocit, že někomu pomáháte.

text: Karolína Irvová

foto: dostupnedoucovani.cz

Otáčko od A do Z

POKOJ S TEBOU!

Kavárna Pokoj je nový podnik v uličce mezi Krajinskou a Českou ulicí, kolem kterého se poslední týdny shromažďují nadšenci kofeinu a zákusků. Na první dojem zmatené skupinky lidí před výdejním okénkem, na druhý spokojení zákazníci, kterým se nechce vrátit do ruchu ve vedlejších ulicích.

Viděli jste v poslední době na Instagramu fotku kávy s malým stvořením navrchu? Kdo ne! Cukrová pusinka ve formě kuřátka, pandy nebo chobotnice je sice maličkost, ale stala se mezi Budějčáky všech věkových

kategorií velmi oblíbenou. Nízká cena nevyovídá o kvalitě, a to platí nejen u kávy, která je odebírána z ostravské pražírny, ale i u dobrot. Dezerty zaujmou na první pohled nejen estetikou, ale i jedinečnými názvy jako Pastel de Natálka, Borůvková Anička či sušenka Sárinka. Za zmínku také stojí vstřícná a velmi milá obsluha.

Proč bych tedy doporučila kavárnu Pokoj já? Protože v centru pokojnější kavárnu nenajdete.

text a foto: Eliška Anna Kubíčková

Český Krumlov se již od roku 1958 může pyšnit kulturní raritou, která ve světě téměř nemá obdoby. Jedná se o otáčivé divadlo, které je umístěné v zadní části barokních zámeckých zahrad, a scenerie kolem něj je proto kouzelná. Před ním se nachází rokokový letohrádek Bellarie, v němž povětšinou usedá orchestr. Provozovatelem je Jihočeské divadlo sídlící v Českých Budějovicích.

Nápad na toto jedinečné divadlo v Čechách poprvé přednesl scénograf a architekt Joan Brehms. Účel takového divadla spočívá v tom, aby se divák cítil vtažen do děje představení, a dokázal tak dílo více prožít. V kombinaci s přírodou, která objímá divadlo, se tak divákovi dostává naprosto jedinečného zážitku. První představení, které už si diváci mohli užít roku 1959 v plně funkčním divadle, byla Lucerna od známého českého spisovatele Aloise Jiráska s hudbou složenou Bohuslavem Martinů. Od této velice úspěšné premiéry se zde začala hrát nejrůznější operní, činoherní či baletní představení. Každá sezóna byla vždy velice úspěšná a diváci se na představení jen hrnuli. Do roku 1960 se divadlo muselo spoléhat na lidskou sílu, než otáčení obstaral elektromotor. Kapacita divadla se postupně zvedala, až se od původních šedesáti míst vyšplhala na 550 míst.

Ačkoli má většina návštěvníků spojené zážitky právě s atmosférou kouzelných zámeckých zahrad, organizace UNESCO z umístění točny není zrovna dvakrát nadšená. Město Český Krumlov,

které je na seznamu UNESCO zapsáno, v roce 1992 na nátlak expertů z této organizace přislíbilo, že dojde k přesunutí točny mimo zámecké zahrady. Věřejnost se proti tomuto kroku výrazně ohradila a vytvořila petici na zachování divadla, která nasbírala přes 130 tisíc podpisů. Od této doby uplynulo 29 let a točna stále stojí na místě, za což Českému Krumlovu hrozí vyškrtnutí ze seznamu. Od roku 1960 se však značně změnila a mění se i nyní. Významné posílení jak výkonnostní, tak kapacitní přišlo v roce 1994. Počet motorů, které roztáčejí 650tunovou konstrukci, se zvedl na čtyři, a počet míst pro diváky se rozrostl na 644. Další oprava divadla, která byla původně naplánovaná na rok 2021, se však přesunula kvůli celosvětové pandemii, kterou samozřejmě nikdo nemohl předem tušit. Jelikož bylo na začátku roku 2020 velice nejisté, zda bude moct proběhnout sezóna v plném proudu, dohodlo se Jihočeské divadlo s Magistrátem města České Budějovice na přeplánování oprav již na rok 2020. Proto sezóna v minulém roce neproběhla, ale kvůli pandemii by pravděpodobně stejně nemohla proběhnout v klasickém režimu.

Nastaly však drobné komplikace a opravy, které začaly v září 2020, a protáhly se i do tohoto roku. Neměla jimi totiž projít pouze točna vlastněná Magistrátem města České Budějovice, ale i letohrádek Bellarie, jejímž majitelem je Národní památkový úřad. S její opravou se do této chvíle vůbec nezačalo, a tak

se odložila a práce na Belarii začnou až po skončení sezóny. Přes to všechno probíhá důkladná příprava na letošek, který bude, co se programu týče, velice nabitý. Na Otáčivém divadle v Českém Krumlově se vám totiž představí dvě světové premiéry. První z nich nese název Muž dvojhvězdy a je v režii Petra Formana, syna celosvětově uznávaného režiséra Miloše Formana. Web Jihočeského divadla označil toto představení za symbolický příběh plný obrazů, atmosféry a divadelních zázraků, který otevírá nové možnosti, jak rozehrát zámecký park a scénu otáčivého divadla. Druhá premiéra je také z dílny významného českého režiséra – Petra Zelenky. V jeho komediálním díle nazvaném Da Vinci se přesuneme ze současnosti až do 15. století. Lístky na tuto hru jsou už však všechny vyprodané.

Opravdu tedy je na co se těšit. Zajít si budete moci i na muzikál Divotvorný hrnec, baletní pohádku Šipkovou Růženku, letos naposledy na dobrodružné představení Ztracený svět nebo na detektivní komedii Pes Baskervillský psanou podle předlohy od A. C. Doylea opět v režii Petra Zelenky, v níž uvidíte známé herce, jako je například Karel Roden. Ať už si koupíte lístky na jakékoli představení, určitě nebudete litovat, jelikož si díky této unikátní formě kulturního obohacení vytvoříte zážitek na celý život.

text: Lucie Procházková

foto: jcted.cz

STRÍPKY MILOSTNÉ LYRIKY

Mám v hlavě zámek
Zamčeno
Mám v hlavě sklep
v hlavě mi vyrostla květina
a její okvětní plátky vracím ti zpátky
v hlavě mi vznikl zámek
a k jeho krásnému altánku táhnu tě ve spánku
v hlavě mi vykvetla zahrada
a u jejího plotu hledám tvou stopu
v trávě
ti nabízím rámě
naše schůzky
to jsou schůdky
do světa
kde právě nastala osvěta

co to je, žití pro zlomky
sotva při tom vidím vrcholky
stromů
míhají se mi před očima je to vidina číslo jedna holka nezbedná a kluk s velkým srdcem
sakra říkám ti pocem!
míhají se mi před očima je to vidina číslo dva holka zamlklá a kluk, kterého nikdo nechválí
ale dobrýho přece nepálí takže
se můžeme s klidem v duši chytit za ruce a políbit se na rty
já si o tvůj život zahraju karty
a až vytáhnu srdcový eso
ty si hbitě objednáš jedno presso
prosím jednu kávu milá paní,
míhají se mi před očima je to vidina číslo tři holka uplakaná a kluk bezmocný
koukej jak jsou tvoje prsty promrzlý
počkej si až tahle noční můra odezní
co to je, žití pro chvíle,
při tom jen ubývám na síle
chřadnu

Už jste zkoušeli stopovat?

Autostop je forma dopravy, při níž se cestující přepravují za pomoci dopravních prostředků cizích osob, které jim dobrovolně zastavují. Tak přesně tahle definice se vám zobrazí, když se rozhodnete pojem autostop vygooglit. Já jsem ale názoru, že každý na autostop/stopování kouká trochu jinak. Mně například přijde stopování jako skvělá alternativa dopravy do školy, když nestihám doběhnout autobus.

Jsou lidé, kterým se vybaví negativní vjemy, nepříjemní lidé, vrazi, únosci, majálesové páteční počasí, Prague Pride a vlastně všechno zlé, co jen na světě existuje.

K odpůrcům většinou patří i naši rodičové a zejména mámy, protože cizí lidé – rovná se nebezpečí pro jejich děti. To je taky jeden z důvodů, proč se spousta lidí autostopu obává nebo se do něj příliš nežene.

Jsou ale dobrodruzi, kteří autostop přímo vyhledávají nebo za jeho pomoci cestují i tisíce kilometrů. A pokud již

v autostopu úplně nový a chceš ho tohle léto vyzkoušet, tak jako já, pokusím se ti dát pár tipů, které jsem za poslední dny nasbíral od lidí, kteří se stopem už zkušenosti mají.

1. První rada, kterou jsem dostal, zněla: Najdi si dobrý místo! Co si ale pod dobrým místem představíš?

Ideální je stát na místě, kde je na stopaře z dálky vidět a řidič se tak může rozhodnout, zda ho za spolujezdce přijmout či ne. Pro řidiče by při zastavení nemělo vznikat žádné riziko. Proto se vyhýbejte nepřehledným místům, zatáčkám, dálnicím atp.

2. Dalším tipem je klasická kartonová cedule, na kterou lze napsat, co je další zastávka na vaší trase. Každý řidič zastaví radši, když ví, kam a taky jak dlouhá cesta ho se stopařem čeká.

3. Pokud se chystáte na cestu stopem, není na škodu vypadat jako co největší

trem. Krosna, fešnej klobouk, karimatka, pohorky, to všechno vám zvyšuje šanci na to, aby vám řidič zastavil.

4. Když už je řeč o tom, co vizuálního zvyšuje šanci na to, aby vám někdo zastavil. Je to bezesporu kytara. Jsou přý i stopaři, kteří s sebou kytaru vozí, a to na ni ani neumějí hrát. Jestli ovšem mezi ně patříte i vy, zkuste raději ukulele. Je skladnější a efekt to má stejný. Pokud se ale váš umělecký um od toho mého moc neliší, nechte ukulele radši vážně jen jako estetický doplněk, aby si náhodou neudělalo výlet z okna.

5. Nastane-li situace, že vám někdo opravdu zastaví (což by s předchozími tipy neměl být problém), je slušné auto doběhnout a poté, pokud o to řidič bude stát, nechat téma konverzace na něm.

Tak ať se vám dobře stopuje!

text: Vilém Hluštík

zdroj: www.twobirdsbreakingfree.com

LÁSKA NA PRVNÍ ČICH

Jednoznačným cílem naší tragikomické existence je si najít partnera a zplodit potomka, ale v moderní době je nacházení ideálního partnera čím dál těžší. Kdo by to byl řekl? Vždyť jsme teď pomocí internetu neustále propojeni a s vývojem lidstva je nás tu stále více. No ale možná právě to jsou ty problémy. S větším množstvím potenciálních partnerů roste i naše vybíravost a partner, který by pro nás před sto lety byl dostačující, je teď odmítnut pouhým ťuknutím na dotykové obrazovce.

Ačkoliv jsem součástí nové generace, která využívá každou svou volnou chvíli k surfování na internetu, přijde mi hledání partnerů pomocí aplikací a někým navržených algoritmů velmi nezodpovědné. Takhle přece láska nefunguje. To že je mi doporučena atraktivní slečna, která si napsala na profil, že je také alergická na staromódní četbu

a raději konzumuje literaturu ve zkrácené podobě filmu, je hezké, ale co když mi nebude vonět?

Nejde mi o to, že by mohla mít špatný vkus na parfém, ale o naši biologii. Někteří muži si libují v ňadrech, jiní zase v širších bocích, ale nikdo neodolá krásné vůni opačného imunitního systému. Tento odér nám dává podprahově vědět, že náš společný potomek si vezme to nejlepší z obou systémů a bude zdravý. Láska na první čich tedy je, ale jak je to s láskou na první pohled?

Internetové seznamky nám s radostí nabídnou celou koláž fotek potenciálního partnera, ale tyto fotografie jsou skoro zpravidla zkrácené. Každý se chce prezentovat co nejlépe, a proto fotka, na které je vidět, že začínám plešatět, nebude ta, kterou na internet nenávratně nahraji.

Opět se dostávám k biologii a tomu,

že láska je program. Většina lidí by si tipla, že průměrný člověk si o někom udělá první dojem za pár minut. Jsou ale na omylu. Pouhý jeden pohled a nádech stačí našemu podvědomí, aby v řádech sekund vyhodnotilo všechny dostupné informace a rozhodlo, jestli by ona osoba mohla zplodit zdravé dítě. Samozřejmě velikost lícnicí kostí není vše, co v ideálním partnerovi hledáme, ale jen to nám může probudit motýlky v břiše.

Je dosti pravděpodobné, že v budoucnosti internetové seznamky implementují i možnost si přičichnout k partnerovi přes jakýsi smrdutý konektor či si otevřít naprosto přesný 3D sken celého jejich těla, ale nevíme, jestli se chcí takové srandovní a trochu strážidelné budoucnosti dožít.

Tak až to bude bezpečné, běžte ven a nasávejte vzduch z plných plic.

text: Erhart Lukáš

Znáte se s:

Jindrou Soukalem a Petrem Vančatou?

Jindra Soukal a Petr Vančata jsou jedni z aktivních lidí z Českých Budějovic. Oba dva jsou velmi kreativní a hlavy mají plné nápadů. Většinu svého času věnují vytváření mediálního obsahu, ať už jde o reklamní videa anebo livestreamy. Avšak právě teď otevírají svoje vlastní bistro s názvem „Nudle“ v centru Budějovic, které si sami, teprve v osmnácti letech, vybudovali. Právě na to (a nejen to) jsem se jich zeptala.

Co vás vedlo k založení bistra?

J: První impuls vznikl někdy v červnu minulý rok, když jsme s Petrou byli ve městě a jediný, co jsme si tady mohli dát k jídlu, byl buď kebab, nebo pizza. Došlo nám, že tu vlastně není žádný normální rychlý občerstvení. A tak jsme začali hledat možnosti, jak by se to dalo změnit, a zjistili jsme, že koncept bistra s nudlem bude asi to pravé.

P: V centru Budějovic si v podstatě nemůžete dát jiný nudle než ty, který nabízí v každém asijském bistro a všude chutnají skoro stejně. Je tady pár výjimek, ale my to chceme úplně změnit. Hlavně v tom slova smyslu, že se bude naše bistro snažit být co nejvíce eco friendly.

Na jakým konceptu bude vaše bistro fungovat?

J: Když k nám člověk přijde, tak jako první si u nás vybere nudle. Budeme mít na výběr zhruba ze čtyř druhů nudlí, ať už rýžový, udon a tak dále. Zákazník bude mít výběr z masa a nebo si bude moct dát tofu jako alternativu. Dál si vybere, jakou chce omáčku a zeleninu. Nakonec si celé jídlo bude moct posypat jedním z našich posypů. Potom to náš kuchař na pánvi do 5 minut smíchá a na vás bude se jen rozhodnout mezi hůlkami nebo dřevěnou vidličkou.

V čem vynikáte v porovnání s ostatními podniky v centru Budějovic?

J: Myslím si, že vynikáme hlavně v tom, že lidi nedostanou jídlo do takového toho hnusného plastového boxu, ale dostanou to do hezký papírový krabíčky, která je ekologická. Zároveň mají úplnou svobodu v tom, co si namíchají, podle svých chutí.

P: Ta naše krabíčka, která ještě v Budějovicích vůbec není, se dá rozložit a budou z toho mít lidi talíř, ze kterého si to můžou sníst třeba někde venku, což je dost praktický.

Nepřijde vám, že jste si vybrali špatnou dobu na otevření vlastního podniku?

P: Já si naopak myslím, že je to vynikající doba, protože náš koncept je jenom takeaway a lidi jsou teď zvyklí chodit do okýnek pro jídlo a myslím si, že i v létě to tak zůstane. Zároveň my chceme hlavně cílit na to, aby si to lidi mohli odnést a sníst si to někde v parku a tak nás ta doba snad nezasáhne.

J: Kromě toho jsme se snažili tuhle dobu využít. Kdyby tahle doba vůbec nebyla, tak jsme naše bistro asi nikdy nepostavi-

li, protože díky tomu, že jsme nechodili do školy prezenčně, tak jsme tomu mohli věnovat víc času.

Co bylo pro vás úplně nejtěžší při budování vlastního bistra?

P: Jelikož jsme si to postavili z objektu, který nebyl určený k ničemu jako je bistro, tak jsme tam museli natáhnout elektřinu, vodu, plyn a tak dále, což bylo pro nás hodně náročný. Ale asi úplně nejnáročnější byla administrativa a celková dokumentace, kdy jsme museli běhat po x úřadech.

Jak se k tomu nápadu s nudlárnou staví vaše okolí?

J: Vždycky, když jsme na nějaký party řekli: „joo my stavíme bistro“, tak to všichni naši kamarádi brali hodně s nadsázkou, nevěřili nám, ale potom časem, když už věděli, že pro to děláme maximum, tak trochu zbystřili a pak nás dokonce začali cenit za to, že jsme fakt něco postavili.

P: Rodina nás v tom toleruje. Vlastně se s rodičema ani moc nevidáme, protože skoro pořád pracujeme na Nudlích, anebo děláme na našich nějakých jinech projektech, ale i tak jsou na nás docela pyšní.

Čemu se ještě teda kromě budování vlastního bistra věnujete?

P: Lidi nás asi můžou znát třeba z maturáků, protože v sezoně natáčíme maturitní videa, ale teď jsme se přemístili do onlajnu, takže děláme všechny typy livestreamů.

J: Kovidová doba nám dala tu možnost udělat nový byznys a začít dělat živý přenosy. A vlastně z těchto všech projektů jsme dali dokupy nějaký malý peníze a z toho zařadili celý Nudle.

Kdy se můžeme těšit na otevírku?

J: Když všechno klapne a všechno bude na úřadech probíhat tak, jak má, tak doufáme, že otevřeme 17. května, těsně před Majálem.

Co byste vzkázali našim čtenářům, kteří by třeba taky chtěli rozjet vlastní byznys?

P: Asi bychom jim poradili, aby nerozjížděli nudlárnu v široké ulici. A potom bych jim poradil, aby si hlavně šli za tím svým cílem, kterej si předem stanoví, a ať ho posouvají dál.

J: Určitě. Ono se to všechno zdá jako takový ty motivační kecý. Jenže je to tak. I my jsme se na to v jedny chvíli chtěli vykašlat a říkali jsme si, jestli to stojí za to, být od rána do večera úplně špinavej a unavený. Ale čím víc ten čas ubíhá a otevírka se blíží, tak potom vás to začne naplňovat, protože vidíš světlo na konci tunelu, a taky to úsilí, co za tím vším je.

P: Ještě je dobrý k tomu mít nějakýho parťáka, kterej v tom jede s váma, protože jsme oba zažili situace, ve kterých jsme se potřebovali navzájem podržet a kdybychom to dělali odděleně, tak by to všechno asi umřelo.

text: Natálie Malcová

foto:

MAJÁLESOVÍ

Volba krále se na vaší škole streamovala, jaké to bylo?

No, ten stream byl dost cringe, ale jinak docela v pohodě.

Myslíš, že máš nějakou vlastnost, kterou ostatní králové nemají?

Já si myslím, že určitě! Ostatní králové mi přijdou, jako že nevydrží ten nápor, kterej na ně naše škole vyvine a prostě se vzdají před naší silou. Já mám za sebou školu, oni mají jenom sebe.

Proč sis zvolil zrovna téma e-girls a e-boys?

Popravdě jsem nedostal moc návrhů a ta volba padla na mě a líbilo se mi to. Myslím si, že pokud bude průvod, tak to bude určitě zajímavý a snad se to bude líbit všem i na jiných školách.

Dokážeš svou školu vyhájpovat?

Určitě, kvůli tomu jsem šel do Majálesu, kvůli tomu jsem šel dělat krále, abych vyhájpoval naši školu, abychom to od Bigy konečně zase vyhráli.

Takže jsi přesvědčen, že svou školu dovedeš k vítězství?

Ano, určitě dovedu.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Čtenářům Vedneměsíčníku přeju, ať si užijí každý nový díl a ať je to baví dál.

Erik Bouchal
král GJV

Minulý rok vaše škola vyhrála, dokážeš titul obhájit?

No jasný, Bigy vyhraje, protože jsme frajeři a máme srdíčko!

Dal ti Kuba Vaclík (vítěz minulého ročníku) nějakou radu?

Kuba Vaclík mi poradil, že se mám smířit s tím, když se nebudu líbit úplně všem, abych dělal hlavně to, co mi přijde správný, a abych dělal to nejlepší, co zvládnou, a to dělat budu.

Hlasování o téma vyhrálo Bigy de Janeiro, přál sis to tak taky?

My jsme si nechali posílat od studentů návrhy na témata a já jsem udělal kompromis mezi demokratickým hlasováním a tím, co je reálný, takže jsem si vybral pět věcí, kterých jsem byl ochoten realizovat a o těch jsme pak nechali hlasovat a vyhrálo to Bigy de Janeiro.

Znáš se s ostatními krály? Jestli ano, co na ně říkáš?

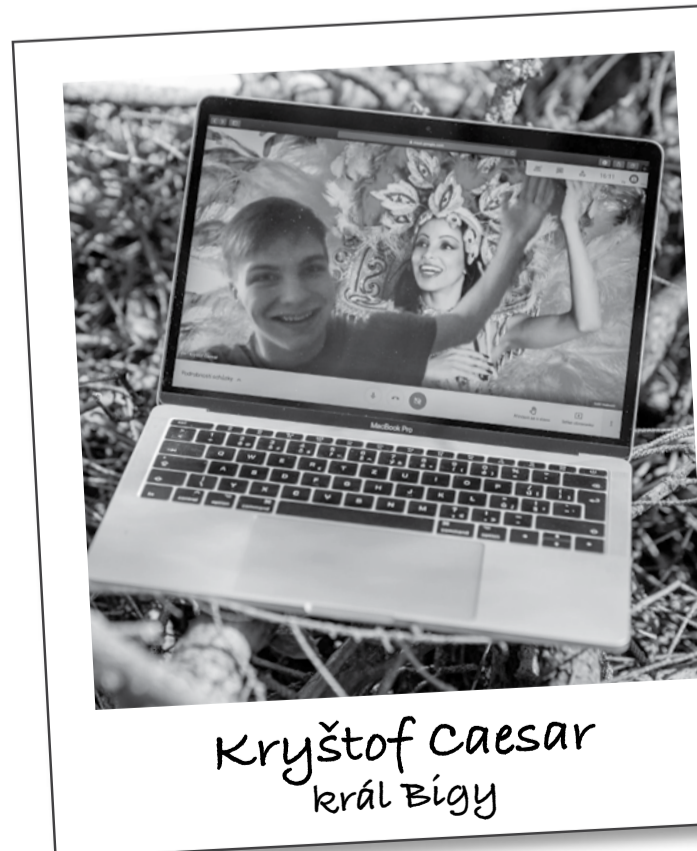
No, do dneška jsem znal jenom Erika z Jirsíkárny, to je frajer. A ostatní králové jsou taky úplně super.

Jaké jsou tvé kvality?

Jsem blázen, ničeho se nebojím, kromě mamky, a jsem přátelskej.

Co bys nakonec vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Budte dobrý!

Kryštof Caesar
král Bigy

Jak probíhal na vaší škole Februáles?

Probíhalo to krásně, byl to měsíc plný krásných výzev a nedá se tomu nic vytknout. Hrozně moc mě to bavilo.

A co si myslíš, že bylo pro tvoji výhru klíčové?

Klíčové bylo to, že jsem na

závěrečném rozhovoru možná i tak trochu „shodil“ Alberta, ale myslím si, že to bylo hlavně díky lepší schopnosti improvizace.

Jistě si pro svoji školu přeješ po dlouhé době vítězství. Cítíš se proto pod tlakem?

Necítím se pod tlakem, protože máme zatím dobře našlápnuto, tak si myslím, že to tak i bude pokračovat.

Tvé téma je Olymp. Jsi skutečně jako Zeus?

No tak samozřejmě! Jsem božskej a dál už to jede samo.

Co pro tebe znamená Majáles?

Úplně všechno, udělám pro něj naprosto všechno a Jírovcovka vyhraje!

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Co bych jim vzkázal? Čtěte dál, já nečtu, protože jsem hloupej, ale rozhodně čtěte a chodte do všech

kaváren, kde se Vedneměsíčník podává.

Jindřich Jirsa
král Jírovcovky

Co tě inspirovalo k tvé volební kampani? Myslíš, že ti pomohla vyhrát?

Určitě mi pomohla vyhrát, protože jsem cílil na malé děti a tak se v současné době buduje sláva.

Vyvracíš rád ostatním předsudky?

Tak samozřejmě, protože si myslím, že nikdo nečekal, že někdo jako já by mohl být král naší školy, a já jsem to zvládl.

Jaká je tvoje nejoblíbenější část Majálesu?

Asi závěr úplný, ten páteční večer.

Je něco, co se ti naopak na minulých ročnících Majálesu nelíbilo?

Tyjo, to je těžká otázka...

Nelíbí se mi, když se píská před Českou, jako na naší škole.

To se mi opravdu nelíbí. Ale u Bigy mi to nevádí teda.

Baví tě zatím královské úkoly?

Jo, zatím je to docela sranda, čekal jsem, že to bude náročnější. Akorát dneska jsem si šáhnul na dno... doslova.

Byly výsledky voleb na vaší škole těsné?

Bylo to s rozdílem čtyřiceti hlasů, takže by se dalo říct, že jo.

A nakonec, co bys vzkázal našim čtenářům?

Ať se nenechají touhleťou dobou otrávit a že snad Majáles proběhne v co nejlepší formě a už se na ně na všechny těšíme.

Petr Polák
král Český

KRÁLOVÉ

Letošní majálesoví králové se sešli na prvním team-buildingu a skočili do toho rovnou po hlavě! Teda skoro. Do otužování v ledové řece se nikomu zrovna dvakrát nechtělo, ale všichni to zvládli na jedničku. V 18. ročníku Budějovického Majálesu se o titul krále popere jen osm škol, což je zhruba o polovinu méně než předešlé roky. Výhoda to ale nemusí být jen pro krále, vy si teď totiž můžete přečíst rozhovor s každým z nich!

text: Lucie Procházková, Šárka Caklová

Jsi teprve v prvéku, nebojíš se svých starších soupeřů?

Nebojím se, protože si myslím, že to jde zvládnout v jakémkoliv věku – kdekoliv a jakkoliv.

Jak na vaší škole probíhala volba a proč zvolila škola zrovna tebe?

Tak proč zvolila škola zrovna mě, to opravdu nevím, ale volba probíhala tak, že se vybrali zástupci, ti byli sepsáni do jednoho formuláře, kterej se rozeslal, a potom se vybral jeden.

Předal ti loňský král nějaké cenné zkušenosti nebo rady?

Určitě, a to takhle Fandovi moc děkuju, opravdu mi pomohl a poradil ve všem, co šlo.

Vybral sis téma Red Carpet, za koho půjdeš v průvodu?

Tak to upřímně ještě nevím a asi to neví ještě nikdo, ale nápadů mám spoustu, takže se určitě něco vybere.

Jakou tvou silnou stránku myslíš, že nejvíce uplatníš v boji o korunu?

Tyjo, no myslím si, že hodně uplatním to, že jsem dost extrovertní.

Nemám problém mluvit před lidma a to si myslím, že hodně využiju.

Co bys nakonec vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Určitě čtěte všechno pozorně, abyste všichni věděli, co se bude dít a všechny znalosti jste měli v malíčku.

Jan Hrdlička
král Husovky

Jak u vás na škole probíhala královská soutěž?

On nikdo neměl zájem a já jsem se přihlásil z vtipu. Vyhrál jsem.

Proč sis vybral zrovna téma jihočeské nářečí?

Protože znám jednoho člověka, jmenuje se Kryštof, je to takový selský hoch, hraje na akordeon a umí mluvit tím nářečím, takže kolem něj to celý stojí.

A co pro tebe znamená to, že jsi králem?

Upřímně? Vůbec nic.

Máš nějaké přednosti, které ti pomohou vyhrát Majáles?

Ne.

Máš nějakou svoji královnu?

Taky ne.

Radši cmundu, nebo pikador?

Pikador! Definitivně.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Přeji jim dobrou chuť, ať se jim dobře jí pikador.

Ota Käferböck
král ČAG

Vybral sis téma street culture, co všechno se pod tím názvem skrývá?

Já pod názvem našeho tématu vidím velkou rozmanitost. Dá se to vzít jako opravdu street culture, takže nějaké kresby, graffiti a podobně, ale zároveň i jako taková lehká válka gangů. Takže zkrátka různorodost.

Jaké vlastnosti na tobě ostatní oceňují?

Myslím si, že spoustu mých kamarádů na mě oceňuje můj dar řeči, že hodně mluvím, rád shazuji své kamarády a snažím se být vtipnej.

Letos je králů jen osm,

je to podle tebe výhoda?

Podle mě je to určitě výhoda.

A myslíš si,

že bude mezi králi velká rivalita?

Já si myslím, že bude extrémní, protože já to chci dotáhnout do konce!

Jak sis užil dosavadní úkoly a který byl tvůj nejoblíbenější?

Dosavadní úkoly si zatím moc neužívám, dneska jsme se byli potápět ve vodě a bylo to hrozný.

Nejoblíbenější úkol je asi zatím stánek s jídlem, kde jsme teď.

Co/kdo tě nejvíce motivuje?

Nejvíce mě motivují kamarádi, kteří stojí při mně a potom mamka – to je držák.

Co bys nakonec vzkázal našim čtenářům?

Ať si důkladně přečtou každý detail o Majálesu a ať volí pro ČAG!

Povíš nám na začátek něco o sobě?

Jmenuju se Pavel Šrot, mám dva metry, jsem tu za Zdrávku a mám rád pivo.

Chtěl jsi kandidovat ty sám, nebo tě na to někdo navedl?

Chtěl jsem kandidovat sám, a to už i minulý rok.

Je téma pivo odrazem tvé osobnosti?

Ano! Přesně tak.

Odkoukal jsi něco od minulých králů? Víš, čeho se vyvarovat?

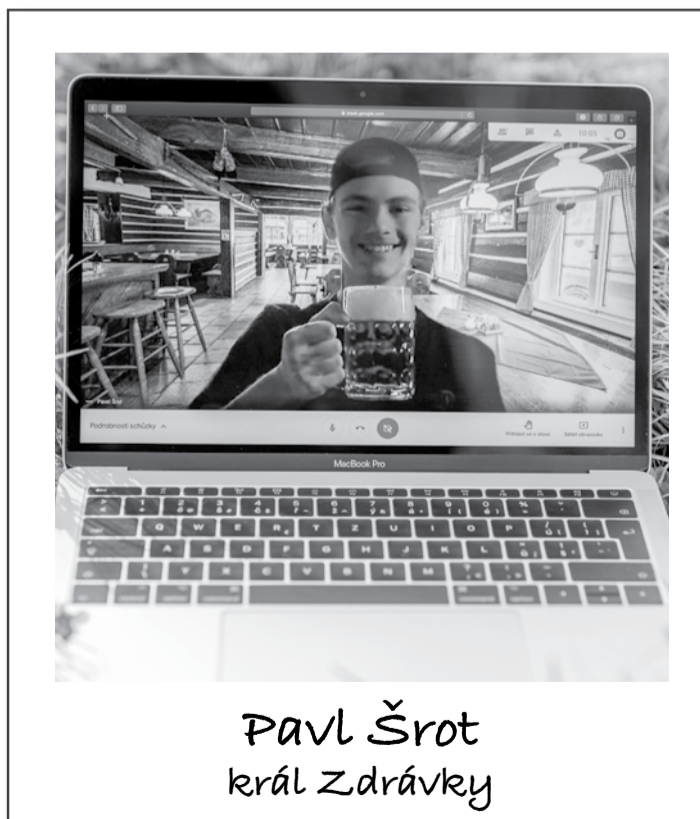
Hm, od minulých králů možná tak to, že za Zdrávku chodí většinou dvoumetroví, takže to je asi to jediné.

Máš nějaké motto, kterého se držíš?

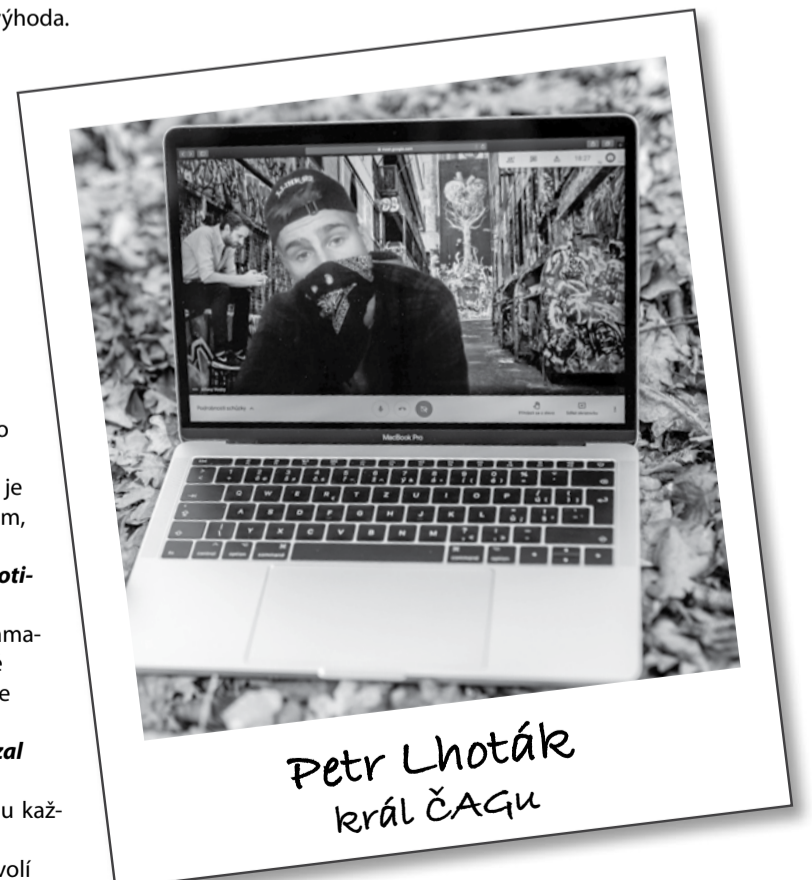
Co jde s pivem, to jde snadno.

Nakonec co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

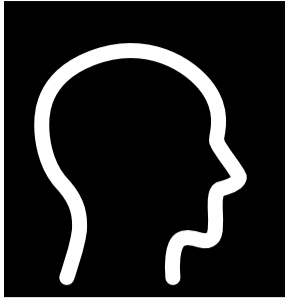
Ať si karanténu ještě užívají a doufám, že se brzy setkáme, třeba právě na Majálesu.

Pavl Šrot
král Zdrávky

Petr Lhoták
král ČAG

Pokud si chceme demokracii udržet, musíme se naučit, jak funguje

Projekt Youth, Speak Up se snaží propojit mladé lidi s politikou a dostat témata, která mladou generaci zajímají, do programů politických stran. Youth, Speak Up nám přiblížila Jana Soukupová, zakladatelka projektu a zároveň nejmladší zvolená inovátorka roku 2020.

Jak projekt Youth, Speak Up vznikl?

První iniciativa přišla z klubu mladých politologů, který působí na Vysoké škole ekonomické. Klub pořádá spoustu zajímavých akcí právě pro studenty VŠE, my jsme ale chtěli dělat aktivitu s přesahem. Začali jsme proto pořádat akce na středních školách, kdy jsme doplňovali výuku občanského vzdělávání. Vymysleli jsme sérii her o tom, jak fungují dezinformace, Poslanecká sněmovna nebo třeba korupce.

V té době se nám dostala do rukou oficiální data, která ukazovala, že velká část mladých lidí nemá zájem o politiku a 89% mladých lidí politikům nevěří. To jsme chtěli změnit, a proto jsme si pozvali inspirativní lidi z různých oblastí, kteří nám řekli, co by změnili, kdyby měli tu příležitost. Výsledky jsme se rozhodli sepsat a tento soupis jsme nazvali agendou 21 bodů 21. století. S tímto materiálem jsme šli za mládežnickými organizacemi jednotlivých politických stran a po měsíci vyjednávání podepsalo sedm z nich celou agendu.

Myslíš, že se ve školách se studenty dostatečně mluví o politice?

Určitě ne, všichni žijeme v demokratickém státě, který funguje na základě pravidel, které by každý občan měl ctít. Abychom v tomto demokratickém režimu mohli nadále žít, měl by občan vědět, co to demokracie je a jak funguje. Je jedno, jestli se jedná o studenta základní nebo vysoké školy, tohle by měl znát každý. Školní systém je pořád trochu podepsaný minulým režimem, kdy učitelé vidí téma politiky jako extrémně citlivé. Proto radši než aby došlo k nějakému střetu s rodiči, téma politiky úplně vypustí. Debata ve školách by měla být strukturovaná a žáci by si v ní měli osvojovat kritické myšlení. Určitě by neměla být založena na nějakém memorování.

Přemýšlela jsi někdy o tom, že bys šla do politiky?

O tom přemýšlím docela často. Mám ale teď, z pozice někoho, kdo vede nadstranickou organizaci, pocit, že kdybych ohlásila kandidaturu za jednu politickou stranu, tak bych organizaci vzala ten nadstranický kredit a byla by to ode mě taková zrada. Proto tohle volební období kandidaturu neplánuji. Pokud se ale budu v horizontu několika let cítit natolik kompetentní k tomu, zastupovat nějakou skupinu mladých voličů, tak proč ne.

Co by se podle tebe mělo v politice změnit?

Určitě by do politiky mělo vstoupit více mladých lidí a více žen, protože když se koukneme na křivku volební účasti mladých lidí od roku 1993, tak konstantně klesá. Dá se tedy říct, že si vychováváme politicky frustrovanou generaci, která se v politice cítí nezastoupená a odtržená od politické reality. Máme tu problém nejen s nevoliči, ale i s nastupující generací politiků. Pokud se politika nezačne měnit tak, aby byla zajímavá pro mladé lidi, tak to bude velký problém. Proto bych apelovala na politické strany, ať se nebojí otevřít dveře mladým lidem.

Politické strany by měly začít pře-

mýšlet nad tím, jak uchopit mladý potenciál tak, aby z toho něco bylo. Další problém je totiž to, že když už se mladý člověk rozhodne na nějakou stranickou schůzi jít, často nedostane moc prostoru a nakonec odejde zklamán. A to se bavíme o mužích, co teprve ženy, tam je ještě mnoho jiných překážek. Takže více žen a mladých lidí v politice, to jsou věci, za které bych já lobbovala. Co se týče témat, tak se naprosto ztotožňuji s agendou, za kterou se bijeme v rámci Youth, Speak Up. To je nejspíše agenda, která by kopírovala můj volební program.

Jaké má projekt dosavadní úspěchy?

Podařilo se nám například otevřít téma duševního zdraví. To předtím politické strany nijak výrazně neřešily a neviděly ho jako programovou prioritu. My jsme ho stejně otevřeli a aktivně jsme politiky donutili, aby na tom začali dělat. Youth, Speak Up se spojilo s organizací Nevypusť duši, kterou vede Marie Salamonová, a zároveň jsme dostali na ministerstvu zdravotnictví prostor na připomínkování národního akčního plánu pro duševní zdraví. Tam se nám podařilo prosadit i pár pasáží, které byly zaměřeny na péči o duševní zdraví vysokoškoláků a psychologická centra na vysokých školách.

Dále jsme vytvořili velice širokou

koalici zaměřenou na digitalizaci, která je momentálně velice agilní. Také jsme se, co se týče naší vědecké skupiny, snažili dostat na ministerstvo školství v rámci podpory mladých vědců. Ministerstvo ale nemělo nijak velkou ambici nám s tím pomáhat. Proto jsme se v této oblasti rozhodli veřejný sektor úplně obejít a udělat webový portál pro mladé vědce. Bude to takový rozcestník pro každého žáka, který se zajímá o vědecké obory. Ukáže nám různé možnosti v rámci vědy, obory a jejich náročnost. Vše bude propojeno s aktivními studenty těchto oborů, soutěžemi a stážemi. Dále do toho chceme zakomponovat firmy, které vám pomohou mít přehled, jakou práci po vystudování budete moci vykonávat.

Co můžeme od projektu dále očekávat?

Teď do voleb máme velké plány, kterými chceme hýbnout křivkou volební účasti. O této kampani toho ale zatím moc neprozradím. Po volbách to bude na další velké vyjednávání. Uvidíme, jaké strany se dostanou do Poslanecké sněmovny, a pokusíme se navázat na práci z předchozího volebního období.

text: Karolína Irrová
foto: Milan Havlík

BUDE láska?

„Bude láska?“ je nová internetová seznamka zprostředkovávaná členy hudebního projektu Went.fm ve spolupráci se Slávkem Bourou. Je vysílána každou středu od 18:00 hodin na facebookových stránkách již zmíněného projektu. Interaktivní show baví již od února širokou škálu obecnstva. Něco víc o tomto pořadu nám poskytl v rozhovoru člen moderátorského dua Martin Veverka.

Co je podle tebe hlavní myšlenkou pořadu?

Šlo nám o to, abychom vytvořili něco, co tady moc není. Nějakou interaktivní show, aby se mohli lidé i během korony dobře bavit. Aby si zvykli na to, že si na nějaké pravidelné bázi můžou užít srandu v komentářích a mít to jako rozptýlení od toho, jak jsou pořád doma.

Kdo byl při vzniku pořadu hlavním iniciátorem?

Úplně první, kdo o tom mluvil, byl Slávek při našem rozhovoru. Řekl mi, že má nápad na nové Rande (televizní seznamka z roku 1997, uváděna Slávkem Bourou a jeho manželkou – pozn. red.). Nabídl, že pokud by měla nějaká televize zájem o spolupráci, tak se mu má ozvat. Přemýšlel jsem nad tím a říkal jsem si, proč bychom se mu vlastně nemohli ozvat my, když teď na sociálních sítích nemáme co dělat?

Bylo těžké sehnat štáb?

Ani ne. Vzhledem k tomu, že jsme extrémně malý tým, tak už jsme někoho měli z Went talks a poté jsme našli ještě grafika a střihače. Měli jsme také produkční, díky které jsme sháněli lidi, a jinak už to potom začalo fungovat.

Jak vznikl váš název pořadu?

My jsme se teď museli přejmenovat, protože nám poslal dopis jeden z dovozců jídla, že se jim náš starý název (Dáme lásku? – pozn. red.) úplně nelíbí. Každopádně z toho máme velkou radost, že si nás všiml takto velký korporát. Je to určitě znamení, že něco děláme dobře. Ale teď se tedy jmenujeme „Bude láska?“. Před výběrem jsme řešili různé nápady na to, jak by se to mohlo jmenovat. Byly tam návrhy typu „Dáme lásku, dáme sex“, ale řekli jsme si, že to není úplně k tomu, ve finále by to ty lidi mohlo odradit a mohlo by to vypadat divně. Nakonec jsem rád, že jsme si zvolili tuto měkčí variantu, protože se to dobře pamatuje, je to myslím takové výstižné a k tomu pořadu je to lehce cheesy, což jsme chtěli.

Plánujete zprostředkovávat pořad jen po dobu korony?

To asi ne! Ona se nám překvapivě vytvořila opravdu věrná fanouškovská

základna, která se na show ráda dívá. Takhle, my vnímáme, že když už bylo hezky, tak lidé byli venku nebo na akcích, a ne na streamu, ale chceme v tom pokračovat. Alespoň teď ještě do léta a poté si dát pauzu. Ale to vše teď prodáváme, protože problém s počasím a s tím, že už začíná letní sezóna, nás vůbec nenapadl, když jsme začínali, protože jsme ani já, ani ostatní netušili, že to bude takhle intenzivní.

Hlásí se vám dost zájemců?

Jak kdy. Občas je náročnější je sehnat, protože hodně z dotazníků, co nám přijdou, jsou žerty a potom je opravdu těžké to filtrovat. Ale zatím nám to jde a snad to do budoucna půjde stejně dobře. Ale bývají určité i těžší díly, kdy se to domlouvá. Vždycky se to snažíme dělat dopředu, ale občas se to prostě nestíhá a potom je destruktivní do pořadu účastníky hledat.

Plánujete někdy mít účastníky pořadu na živo ve studiu?

Je to možnost, o které jsme přemýšleli. U fanoušků je o to zjevně nějaké procento zájmu, ale zatím to neplánujeme, protože nevíme, kdy skončí korona.

Můžeme se těšit na nějaké novinky?

V jednání jsou různé celebrity, které by se v show měly objevit. Určitě také přemýšlíme o tom, že by byl full celebrity díl. Sehnali bychom například členy kapel nebo veřejně známé osobnosti, které by byly účinkujícími. Potom také, což je podstatné, nebude jen toto. Obecně náplň Went.fm nemá být jenom o „Bude láska?“, je to primárně o tom, aby lidi chodili ven na akce a k tomu my jim chceme dát na síti trochu zábavnější obsah, než to dělá konkurence. Chceme to udělat systematictější, hravěji. Rozhodně také v tomto budeme pokračovat, a to asi od 1. června. Uvidíme, jak se to povede, protože samozřejmě nevíme, jaká bude situace.

Je nějaké Slávkovo moudro, které si budeš ještě dlouho pamatovat?

Spíš obecně, než nějakou jeho větu se mi opravdu líbí jeho přístup, jak dokáže komunikovat s lidmi. Občas přestřelí a já jsem z toho úplně zničen vnitřně, fyzicky, psychicky... Co si ale na druhou stranu myslím, je, že nám to dává dobrou dynamiku naší moderátorské dvojice. Také se mi líbí, jak všechny problémy řeší profesionálně. Zachová si chladnou hlavu, nenaštve se, nezačne mlátit kolem sebe a neodejde z místnosti. Právě toto, když si dokáže v kritických momentech zachovat svou profesionalitu, to je rozhodně inspirující.

text: Kristýna Hušková
foto: Barbora Kubíčková

Hnutí Lidé PRO – Co způsobilo, že byli lidé proti?

V září minulého roku oznámil aktivista Mikuláš Minář, že končí jako předseda občanského hnutí Milion chvilék pro demokracii, aby se mohl politice věnovat aktivně, a to založením nové strany s názvem Lidé PRO. Přestože prvotní reakce nebyly zdaleka jen negativní a Milion chvilék i samotný Minář si již v minulosti dokázali získat velkou podporu, straně se nepodařilo získat počet podpisů, který si stanovila jako podmínku pro účast ve volbách. Na konci března bylo tedy na Facebooku i oficiálních stránkách hnutí zveřejněno prohlášení, že strana končí, její členové se rozcházejí v dobrém a budou se nadále věnovat podpoře opozice. Po pouhých čtyřech měsících tak byl k nezdaru odsouzen projekt plný naděje a ambicí, projekt se zcela jasnou vizí své budoucnosti, avšak s těžce dosažitelnými cíli.

Nezájem, frustrace a pandemie

Sami členové hnutí dávají svůj neúspěch za vinu především pandemii. Ta jim údajně znemožnila uskutečnit kampaň v plánovaném rozsahu, a navíc změnila celkovou atmosféru ve společnosti.

Přestože tento faktor mohl nepochybně hrát důležitou roli, nelze zanedbat frustrovanou reakci lidí, kteří byli zklamaní, že Minář se rozhodl dále „tříštit opozici“, především po tom, co vytrvale tvrdil, jak důležité je, aby se demokratické strany proti Andreji Babišovi spojily.

Aby hnutí tedy dokázalo, že má dostatečnou podporu na to, nestát se pouze další stranou, která ubírá hlasy silnějším s podobnými názory, slíbilo, že pokud nezíská 100 tisíc podpisů do konce března a 500 tisíc do říjnových voleb, skončí. Toto rozhodnutí se dá považovat za ušlechtilé a férové, avšak z praktického hlediska za naivní. Od začátku bylo jasné, že není možné počítat s podpisy všech, kteří podporují Milion chvilék. Nesmíme totiž zapomenout, že kromě těch, kteří Minářovo rozhodnutí vyložili kritizovali, jsou zde také lidé, kteří buď věrně podporují jinou opoziční stranu, či je tato nová iniciativa nijak nezaujala.

Dalším významným problémem byl bezpochyby čas. Sto a následně 500 tisíc podpisů totiž nemusel být bezpodmínečně nedosažitelný cíl, klíčové by

však bývalo bylo správné odhadnutí situace. Čtyři měsíce jsou v životě nově vzniklé strany velmi málo. Zde se také k problémům přidává výše zmiňovaná pandemie a s ní související restriktce, které v podstatě znemožnily jakoukoli významnější propagaci hnutí mimo internet. To mohlo vést ke ztrátě podpisů těch, kteří nemají sociální síť či pravidelně nečtou zprávy.

Celkově vzato by se dalo říct, že hnutí se zajímavým programem a myšlenkami přišlo ve špatný čas a se špatnou strategií. I během své krátké existence a následného selhání však tato iniciativa dokázala alespoň to, že i politické strany dokáží dodržet slib a nehnat se pouze za vlastním úspěchem. Nyní lze jen doufat, že bývalí členové co nejdříve objasní, na co bylo použito šest milionů korun, které hnutí získalo od svých podporovatelů, protože transparentnost byla jedním z jejich důležitých pilířů. Minář prozatím odmítl rozhovor se serverem iRozhlas a prohlásil, že má teď veřejného mluvení na nějaký čas dost.

text: Tereza Ederová

Stromovny aneb zpátky k bydlení v přírodě

Ať už tě baví lenořit doma a sledovat filmy, nebo si fanouškem pohybu a sportování, na většinu z nás už alespoň jednou dolehla touha pocítit na obličej čerstvý vzduch a vydat se do přírody, buď to k vodě, do lesa na procházku, či někam úplně jinam. Obzvláště pro osoby, které žijí ve velkém městě je dnes těchto možností opravdu málo.

A tady se zrodila myšlenka Stromoven. Barbora Povišerová a Ludvík Medřický v rámci tohoto projektu ukryli před osmi měsíci malou chatku v srdci jihočeské přírody, která ti nabídne odpojení od všech moderních ruchů a vrátí tě do jednodušších dob, kde se budeš moci odreagovat a dopřát si toho vysněného klidu obklopen přírodou.

Projekt byl hlavně inspirován stáží v Číně, kde Barbora před třemi lety pocítila zřejmě to samé co pocítuje většina lidí dnes; naprosté odloučení od přírody a nikdy nekončící industriální ruch.

O Stromovnách dnes a budoucnosti projektu s Barborou Povišerovou.

Co by měli lidé od Stromoven očekávat?

„Samotná Stromovna je vlastně jen jedna místnost plus malá koupelna, ale to, kde si myslím, že ti lidé tráví nejvíce času a kam my se snažíme směřovat je taková obrovská terasa nad celým domkem, kde máte grill a jsou tam křesílka, kde lidé mohou večer sedět, popíjet víno a koukat na hvězdy.“

Pokud byste měla tu možnost, zavedla byste zákazníkům možnost například Wifi?

Rozhodně ne. Je tam dobrý, že si tam člověk napíše SMSku nebo zavolá, ale storičko na Instagramu už se tam nenačte *smích*. Naše primární klientela jsou páry takže najednou si ti lidé musí spolu povídat a nemůžou vyplňovat ten čas tím, že budou na tom mobilu a musí být spolu. Dokonce jsme i přemýšleli

nad rušičkou signálu, kterou si lidé budou moci vypnout a zapnout.“

Předpokládáte nějakou změnu zájmu o Stromovny na konci Koronavirových omezení?

„Jde vlastně o kombinaci Covid plus nějaký trend zážitkového ubytování, respektive glampingu, takže ta doba nám vlastně trochu nahrává, protože lidi už si nevybírají hotely, aby stály co nejméně, ale hledají nějaký zážitek i v podobě toho ubytování. Zároveň roste obrovské množství konkurence, ale zároveň ta poptávka je furt neuvěřitelná a náš nejbližší volný víkend je v listopadu. Myslím si ale, že ten trend bude zase pomalu ustupovat.“

Co je vaše nejoblíbenější věc na Stromovnách a jejich okolí?

„Já jsem teď trochu takovej úchyl, že furt něco pěstuju, takže jsem tam všude vysázela maliny a ostružiny a další věci, které do toho lesa patří a jsou trochu jedlé. Taky jsem se nedávno naučila štípat dříví a pokácela můj první strom motorovkou, tak to je pro mě taková nová věc a příjemná změna.“

text: Dominik Machula
foto: Stromovny

ROZHOVOR: Na nákup s plnou taškou aneb bezobalový obchod

Trvalé Pytlíště je bezobalový krámeček na rohu Lipenské a Nové ulice. V říjnu roku 2019 ho založili studenti Nikola Kojanová a Jiří Mareš. Pytlíště potřebovalo do začátků finanční podporu, tu získali také pomocí kampaně na stránce HitHit. Tehdy jim přispěla i Eva Hlavničková. Letos v únoru ale přišla zpráva, že Pytlíště, ač nerado, končí. Naštěstí se našel zachránce a od dubna si ho převzala Eva Hlavničková. Přečtěte si o jejich začátcích i o Pytlíšti.

Vy jste dříve pracovala v kanceláři, jak jste se dozvěděla, že Pytlíště končí a co byl impuls k tomu to vzít? Přesvědčoval Vás někdo?

O konci Pytlíště jsem se dozvěděla z Facebooku. Byla to vlastně náhoda, protože příspěvky na FB pravidelně neprocházím. Kouknu akorát do messengeru a konec. Ten den jsem ale procházela FB a toto tam na mě vyskočilo a hodně mě to mrzelo. Pytlíšti jsem fandila od začátku. Sice jsem nebyla pravidelným zákazníkem, ale když jsem se vyskytla poblíž, vždy jsem tam zašla, nakoupila gumové medvídky a kyselé žížalky a pěkně si popovídala. Pytlíště jsem na začátku podpořila na HitHitu a považovala jsem ho tak trochu za své.

Impuls byl určitě to, že mě moje stávající práce netěšila a trápila jsem se v ní. Přemlouvat mě nikdo nemusel, spíš jsem já všechny ve svém okolí přemlouvala k tomu, aby do toho šli se mnou. Nikdo se ale nenašel. No a když jsem takhle jednou našla brácha, že chci mít obchůdek a že už nechci být v dosavadní práci, tak mě popostrčil, podpořil, radami a konzultacemi mi pomohl a i stále pomáhá.

Co jste si poprvé koupila v bezobalovém obchodě a kde a kdy to bylo? Vzpomínáte si na to?

Tak to asi dohromady nedám, ale Pytlíště to bylo určitě a vsadila bych se, že to byli právě ti gumoví medvídky.

Jaký je typický zákazník Pytlíště?

Převažují ženy všech věkových kategorií. Ale pánové sem také chodí. Možná to bude tak 60 ku 40 ve prospěch dam.

Co se u Vás nejvíce prodává?

Určitě to budou oříšky, semínka, luštěniny, ryže.

Chodí do krámu lidé opravdu promyšleně s plnou taškou pytlíků a sklenic?

Určitě, většina rozhodně chodí vybavena. Samozřejmě někdy dorazí i lidé bez nádob/sáčků, dám jim tedy papírové sáčky, ale snažím se je poňouknout, aby si příště přinesli vlastní.

Znalá jste svého prvního zákazníka a co si koupil?

No tak prvním zákazníkem byl hned 1. dubna po inventuře pan domácí (majitel domu, ve kterém Pytlíště je). No a vzal si určitě pařížskou trubičku a buď japonskou směs, nebo wasabi ořechy.

Co děláte, když zrovna nikdo nechodí?

V Pytlíšti je pořád něco na práci. Zatím se mi nestalo, že bych se nudila. Doplnuji zboží, myji si lopatky, platím faktury, objednávám zboží, hledám dodavatele, dělám si pořádek... Možná je to zatím tím, že ještě nemám zaběhlý systém, a proto mám pořád co dělat.

Zaučovali vás? A pokud ano, co vás nejvíce překvapilo?

Ano, samozřejmě mě zaučovali. Asi hned, jak jsem jim přišla říci, že Pytlíště beru, tak jsem se snažila sem jezdit každý den po práci. Potřebovala jsem to celé nasávat co nejvíce, abych pak nebyla překvapená, když něco nastane, až tu budu sama. Asi mě nejvíce překvapilo, že se pokladna ovládá hrozně snadno. Bála jsem se systému – já a technika, to není zrovna moc dobrá kombinace. Ale je to snadné (snad to tímto nezakřiknu).

Máte v plánu zavést nějakou novinku?

Novinky v sortimentu asi přijdou postupně. Už teď třeba byly nakladané sýry a utopenici. Vzala jsem jich sice jen pár kusů od pár druhů, ale myslím, že příště se můžu více rozšoupnout. Rozšířila jsem nabídku ořechů v čokoládě, to bude mít taky určitě úspěch.

Chcete něco vzápat našim čtenářům? Třeba proč mají přijít?

Určitě se přijďte podívat, jak může probíhat trochu jiný způsob nakupování. Nenuťte nikoho, aby něco nakupoval. Stačí mi, když budete mít povědomí, že takový krámeček v ČB je. No a když přijдете třeba pro deset deka oříšků, budu za to ráda.

Dá se tu nakoupit v podstatě vše, co doma potřebujete. V sezóně bude i zelenina a ovoce, až začne běžná pocovidová doba, ráda bych obnovila pečivo.

text a foto: Hermína Ottová

Černobyl a město duchů Pripjat'

Kdysi dávno, těsně před začátkem pandemie, jsem s mým dobrým přítelem přemýšlel, co bychom mohli podniknout o jarních prázdninách 2020. Jelikož zrovna v tu dobu proběhl éterem seriál Černobyl z produkce HBO, měli jsme plán jasný. Černobyl, Kyjev, Ukrajina. Byl to docela spontánní nápad, zabookovali jsme letenky Vídeň-Kyjev a za týden jsme měli letět. Cestou na vídeňské letiště jsme teprve někdy při průjezdu Brnem hledali ubytování a volba padla na co nejvíce lowcost možnost, která byla přímo v centru Kyjeva.

Při příletu na kyjevské mezinárodní letiště nás, teda hlavně mě, čekala hodně náročná pasová kontrola, kdy se vojákům moc nelíbilo, že na pasu z mých čtrnácti let nemám vousy. Po opuštění letiště jsme hledali způsob, jak se dostaneme do centra Kyjeva, a veškeré nápisy a značení psané cyrilicí nám moc nepomáhaly. Při snaze zeptat se alespoň paní průvodčí na nádraží jsme to s angličtinou vzdali, přepnuli jsme na češtinu, se kterou jsme se domluvili mnohem lépe. Když jsme se konečně dostali do našeho smlouveného hostelu, říkali jsme si, že recenze asi psali lidé, co tam nikdy nebyli. Ale za cenu necelých sto hřiven za noc (asi 80 českých korun) a v centru Kyjeva, no, mohlo to být horší.

Další den nás čekala asi hodinu a půl dlouhá cesta do městečka Černobyl, u kterého je postavena nechvalně známá sovětská jaderná elektrárna. Kdybych to měl přirovnat k našim poměrům, městečko Černobyl je taková vesnice Temelín, podle které se elektrárna jen jmenuje a je v bezprostřední blízkosti, a Pripjat' je Týn nad Vltavou, ve kterém žije většina zaměstnanců elektrárny. V současné době žijí v Černobylu desítky zaměstnanců elektrárny, kteří ji udržují. Poté, co jsme se přesunuli přímo k elektrárně, jsme byli opravdu nedaleko od roztaveného jádra. V současné době je reaktor zabalen do dvou neprodyšných krytů. Nový vnější kryt byl sestaven mimo reaktor a nad něj byl dopraven po kolejích – stal se tím tak největší pojízdnou stavbou na světě. V černobylské elektrárně je zaměstnáno stále velké množství lidí, většinou jsou to likvidátoři, kteří pomalu dekontami-

nují a rozebírají kusy elektrárny. Také je potřeba starat se o nový sarkofág a kontrolovat jeho těsnost, a to je náplň práce černobylských techniků.

Při návštěvě Pripjati jsme pochopili jeho alias – město duchů. Opravdu na nás čekala dechberoucí podívaná. Je to nepopsatelný pocit, stát v mrtvém městě. Nikde nic, uprostřed silnic a domů jen stromy, které si našly cestu mezi betonem a panely. Paneláky opuštěné z minuty na minutu, školky, školy, koncertní síně, galerie, kavárny, obchody. Na tom všem si zub času opravdu smlsnil, ale i přes tu obrovskou destrukci jsou samotné budovy stále rozpoznatelné.

Celou svou cestu jsem monitoroval dozimetrem a výsledky měření jsem

konzultoval v rámci své maturitní práce. Aby náš organismus absorboval takovou dávku ozáření, která by způsobila poškození kůže, očí a možnosti reprodukce, museli bychom v zóně pobývat něco okolo deseti let, a ještě bychom se museli pohybovat výhradně v okolí tzv. hotspotů (místa s větší koncentrací záření). Samozřejmě, tímto pobytem se jen zvyšuje riziko. Neudává to, že za dest let budeme mít poškozený zrak kvůli radiaci.

V konečném důsledku klidně v Černobylu žít můžete. Koneckonců, žije tam spousta divokých psů a dalších zvířat a velmi se jim daří. Pokud by to ale bylo na mně, vybral bych si k životu nějakou jinou destinaci.

text: Štěpán Petr

Papírová, nebo plastová taška, toť otázka

Odpověď zní: ani jedna. Nedávno si totiž ministerstvo životního prostředí objednalo u českých vědců studii o tom, která z šesti druhů tašek – papírová, bavlněná, bio bavlněná, polyesterová a dva typy plastové tašky (lehká a odolná, z tvrdého plastu) zatěžuje životní prostředí nejméně. Studie byla brána komplexně, tudíž sledovala cesty jednotlivých tašek od výroby přes použití až po likvidaci.

Podle vědců odpověď na klasické dilema, jestli je lepší igelitová či papírová taška, neexistuje. Problém je totiž v tom, že papírová taška je na energetickou výrobu dokonce i o něco náročnější než plastová. Je ovšem pravda, že je to přírodní materiál a rozkládá se daleko snadněji. Z toho vyplývá, že říkat o papíru, že je ekologický, není zcela na místě.

Jedním z důležitých faktorů ohledně tématu ekologie je opakovatelnost. Pokud půjdete nakupovat např. desetkrát s jednou taškou, bude dopad na prostředí desetkrát nižší, než kdybyste ji použili jen jednou. A zde přichází opět problém. Papírová taška se může snadno promočit, igelitová protrhnout, bavlněné se zas mohou utrhout ucha. Jak to tedy vyřešit?

Nejlépe ze studie vyšla opakovaně používaná polyesterová (šustáková)

taška, která se dá sehnat skoro v každé drogerii. „Dokáže nejdéle sloužit – třeba rok, dva i déle. Díky tomu generujete menší množství odpadu, a tím se snižují i environmentální dopady,” hodnotí Vladimír Kočí, děkan Fakulty technologie ochrany životního prostředí VŠCHT. Nepřehlédnutelnou výhodou je zde také to, že taška může mít až dvacetikilovou nosnost, vyrábí se z PET lahvi a může vydržet i několik let. Na skládce sice bude ležet poměrně dlouho, ale je to stále nejlepší možná varianta.

Dobré by bylo, i kdybyste třeba dvacet let používali bavlněnou tašku. Pak jde zas o to, jakými environmentálními dopady ta bavlna vznikla. Kdo a jakým způsobem ji vypěstoval a vyrobil. Podle studie je rozdíl mezi taškou z běžné bavlny a taškou z biobavlny minimální. Je to způsobeno tím, že hlavní ekologickou zátěž představuje zpracování bavlny, především její barvení.

Nejhůře vyšla ze studie taška z tvrdého plastu, tedy odolná. I z tohoto důvodu si společnost Lidl Česká republika stanovila za cíl do roku 2025 snížit podíl plastů v obalech své vlastní značky o 20 % a do stejného roku vyrábět všechny obaly v co nejvyšší možné míře recyklovatelné. A od března tu také najdete jen papírové tašky, což je super.

text: Elishka K. Tabrizi

Já bych chtěla dělat, že nejsi jako oni ignorují Boha a ty ignoruješ mě. Taky bych si přála umět létat žít v podzimním městě, ovládat deště a mít peří místo ztěžklých starostí. Rozumět větám beze smyslu rozumět tobě a sobě bych taky ráda rozuměla. Ale oni ignorují Boha.

-EAK

MÁTE TAKÉ SVÉHO TYGRA?

Kniha Tracyho tygr od Williama Saroyana je velmi nevšední záležitostí, protože její pohádkové vyprávění společně s hlubším až filozofickým významem a motivy tvoří dílo, které zkrátka není pro všechny typy čtenářů.

Příběh vypráví o Thomasovi, který se protlouká životem, ale složitější zápletku nebo napětí v jeho životním příběhu nenajdete. To, co je na Thomasovi zvláštní, je jeho tygr, který je ve skutečnosti panterem. To může vyvolat nepochopení a spoustu otázek, ale tak to prostě je a vy jste postaveni před hotovou věc. Vše je napsané tak jednoduše, že se opravdu zdá, jako

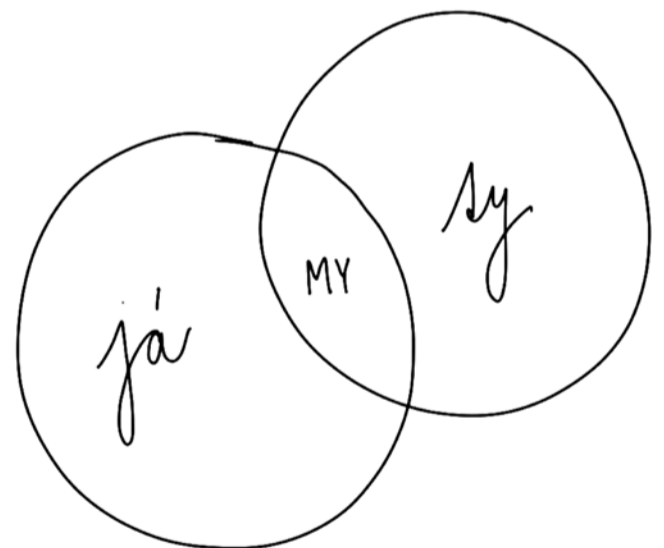
kdybyste četli knihu pro malé děti. Thomasův příběh pokračuje a občas v něm zahraje roli i jeho již zmíněný tygr. Vždy, když se objeví a pak zase zmizí, si jen říkáte, co vám asi tak může unikat?

Po nějaké době, ať už chcete nebo ne, musíte začít pátrat po jeho symbolice. Je to snad fantazie, touha, vůle nebo radost? To se dozvíte až na konci, kde vás jednoduchost odpovědi možná zaskočí a vy budete ještě zmatenější, než když jste listovali a soustředěně se snažili číst mezi řádky. Je to vlastně taková záhada, která udržuje vaši pozornost až do konce odhalujícího prav-

du. Jste tak donuceni se na pár minut pozastavit a nad všemi scénami, kde vystupoval tygr, se zamyslet. Dovolím si říct, že by to mohlo vyžadovat i druhé kolo četby Tracyho tygra. Opět by to přineslo nové objevy a uvědomění, a to právě tvoří kouzlo takového typu knih. Po každém přečtení přijdete na něco nového.

Já nyní knihu na pár let odložím a budu jen zvědavá, co se mi zase ukáže, až se do Thomasova příběhu ponořím znovu. Budu zvědavá, jestli se tím, že „vyrostu“, promění pohled a mé vnímání tygra.

text: Šárka Brunclíková

Vedneměsíčník vychází za podpory:

Šéfredaktoři:

Dominik Machula, Natálie Malcová
Šárka Brunclíková

Redaktoři:

Trujillo Daniel, Tereza Ederová,
Lukáš Hypša, Kristýna Janů,
Markéta Kubešová, Tereza Kučerová,
Jiří Krejčí, Martina Mašková,
Lucie Procházková, Simon Rybář,
Markéta Srbová, Elishka Tabrizi,
Anna Timrová, Martin Volný,
Michael Starczewski, Hermína Ottová,
Patricie Horová, Niki Junková, Filip Volný,
Tadeáš Dušek, Karolína Irrová

Poradci:

Markéta Durchanová, Martina Mašková,
Libor Staňek, Martin Volný, Petr Kuthan

ZAPOJ SE!

Náš tým je po celý rok otevřen všem pisálkům, básníkům, kreativcům,

jednoduše každému, kdo se nebojí odpoutat své básnické střevo ze řetězu! Že jsi nic podobného nikdy nezkusil? Jsi začátečník? To byl kdysi každý z nás. Proto dobře víme, že začátky jsou nejtěžší a s radostí tě jimi provedeme. Stačí nám jen napsat na náš FB nebo email redakce@vednemesicnik.cz.

A nebo nejlépe **přijď na jednu z našich schůzek**, o kterých se včas dozvíš na našem facebooku.